

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 45/06-41

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. júna 2006 v senáte zloženom z predsedu Alexandra Bröstla a zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho o sťažnosti V. F., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátkou JUDr. M. Š., K., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Toš 124/2005 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Toš 124/2005 zo 16. augusta 2005 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo V. F. podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Toš 124/2005 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Toš 124/2005 zo 16. augusta 2005 p o r u š e n é b o l o .

2. Základné práva V. F. podľa čl. 17 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Toš 124/2005 zo 16. augusta 2005 porušené neboli.

3. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Toš 124/2005 zo 16. augusta 2005 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť V. F. trovy konania 5 302 Sk (slovom päťtisícristodva slovenských korún) na účet advokátky JUDr. M. Š., K., do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. októbra 2005 doručená sťažnosť V. F., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. M. Š., K., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Toš 124/2005 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Toš 124/2005 zo 16. augusta 2005.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že 26. júna 2002 bol vydaný na Slovensko a uznesením Okresného súdu Košice I bol vzatý do väzby podľa § 68 Trestného poriadku (platného v čase vzatia do väzby) s použitím § 67 ods. 1 písm. a) a b) Trestného poriadku. Jeho žiadosť o prepustenie z väzby okresný súd zamietol uznesením sp. zn. 4 Ntv 19/02 z 5. decembra 2002 s tým, že naďalej je u neho daný dôvod väzby podľa § 68 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že «Dňa 7. júna 2005 podal sťažovateľ žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu. Uznesením Špeciálneho súdu v Pezinku, doručenom právnenému zástupcovi sťažovateľa (a to iba JUDr. K., právnenému zástupcovi, ktorý v mene sťažovateľa žiadosť podal) a sťažovateľovi dňa 28. júla 2005, bola žiadosť sťažovateľa zamietnutá a jeho písomný sľub neprijatý... Voči tomuto rozhodnutiu Špeciálneho súdu v Pezinku podal riadne a včas, dňa 1. augusta 2005, sťažnosť nielen právny zástupca sťažovateľa, ale i samotný sťažovateľ osobne... Najvyšší súd Slovenskej republiky svojím rozhodnutím doručeným právnej zástupkyňi sťažovateľa dňa 12. septembra 2005 zamietol sťažnosť sťažovateľa s tým, že táto bola podaná oneskorene, ako zistil z čísla rekomanda (podľa Najvyššieho súdu SR sa malo jednať o dátum podania 2. augusta 2003 – asi chyba v písaní – pozn. sťažovateľa), keďže dátum na podacej pečiatke bol nečitateľný a lehota na podanie sťažnosti uplynula 1. augusta 2005... Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním zo dňa 24. augusta 2005 poukázal na to, že rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR, predchádzalo nedostatočné zistenie skutkového stavu veci, ktoré zjavne spôsobilo nesprávnosť rozhodnutia, čo dokladoval potvrdením podacej pošty o riadnom a včasnom podaní sťažností... Najvyšší súd SR na toto podanie reagoval oznámením, že dátum podania sťažností „zistil dotazom u vedúcej pošty K. a podľa čísla rekomanda bolo zistené, že obálka bola podaná 2. augusta 2005, teda po trojdňovej zákonnej lehote, ktorá uplynula 1. augusta 2005“... Podľa názoru sťažovateľa bolo tomuto upreté právo na spravodlivý proces. Súd konajúci vo veci nepostupoval podľa základných zásad trestného konania (§ 2 ods. 4 a 5 Trestného poriadku), kedy orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, že dôsledne zachovávajú občianske práva zaručené ústavou a v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie a všetky okolnosti objasňujú s náležitou starostlivosťou. Najvyšší súd SR si pre rozhodnutie vo veci sťažnosti sťažovateľa ani len objektívne nezistil dátum podania jeho sťažnosti..., s jej dôvodmi sa nezaoberal a túto s odkazom na oneskorené podanie zamietol. Sťažovateľovi, keďže sa nikto ani len nezaoberal s dôvodmi, ktoré uvádzal vo svojej rozsiahlej sťažnosti, keďže sa nikto nezaoberal s dôvodmi, ktoré v sťažnosti uviedol právny zástupca sťažovateľa, tak bolo upreté právo na spravodlivý súdny proces a v súčasnosti je držaný vo väzbe nezákonne... Podľa názoru sťažovateľa a podľa vyššie opísaných skutočností jednoznačne vyplýva, že v jeho prípade došlo k porušeniu jeho základných práv a ľudských slobôd.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, sťažovateľ žiada ústavný súd, aby v predmetnej veci vydal tento nález:

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Toš 124/2005 porušil právo V. F. podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Toš 124/2005 zo dňa 16. augusta 2005, doručené právnej zástupkyňi sťažovateľa dňa 12. septembra 2005 sa zrušuje a vec sa vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa priznáva právo na náhradu trov konania, ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť jeho právnenému zástupcovi do jedného mesiaca od dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.».

V nadväznosti na doručenie sťažnosti sťažovateľa vyzval ústavný súd 3. novembra 2005 Ústav na výkon väzby v K., (ďalej len „ústav“), o oznámenie dátumu podania sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu Špeciálneho súdu v Pezinku sp. zn. 2 Tš 8/2005 z 28. júla 2005, resp. o oznámenie dátumu odovzdania sťažnosti sťažovateľa voči uvedenému uzneseniu príslušnému zamestnancovi ústavu, ktorý zabezpečuje odoslanie pošty osôb nachádzajúcich sa vo väzbe, a dátumu, kedy bola táto sťažnosť odovzdaná na poštovú prepravu. Riaditeľ ústavu oznámil ústavnému súdu, že odoslaná korešpodencia sťažovateľa podľa záznamov ústavu od 22. septembra 2005 nie je evidovaná ako pošta, ktorá podlieha evidencii podľa § 15 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 114/1994 Z. z., ktorou sa vydáva Poriadok výkonu väzby v znení neskorších predpisov.

Ústavný súd preto požiadal 25. novembra 2005 Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky o vyjadrenie, na základe akých skutočností prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry vybavil podnet sťažovateľa tak, že konštatoval, že súd sa „dôsledne riadil ustanoveniami § 60 ods. 4 Trestného poriadku“ (účinného v čase podania podnetu) a „dostatočným spôsobom si overil dátum, kedy bola sťažnosť podaná na poštu“, ktorý je relevantný pre posúdenie včasnosti podania opravného prostriedku.

Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky ústavnému súdu 15. decembra 2005 oznámil, že „*Pri preskúmaní podnetu V. F. bolo vychádzané predovšetkým z dikcie § 266 ods. 1 Trestného poriadku upravujúceho podmienky pre podanie sťažnosti pre porušenie zákona. To znamená, že bolo skúmané či rozhodnutím súdu bol porušený zákon alebo, či k rozhodnutiu došlo na základe chybného postupu konania. Porušením zákona alebo chybným postupom konania sa tu rozumie podstatné pochybenie, ktoré mohlo ovplyvniť rozhodnutie vo veci.*

V uvedenej záležitosti sa bolo potrebné vysporiadať s tým, či opravný prostriedok bol podaný v zákonnej lehote. Keďže sťažnosť bola podaná na pošte, prichádzala do úvahy aplikácia § 60 ods. 4 Trestného poriadku. Moment podania na pošte sa v prvom rade posudzuje podľa dátumu podacej pečiatky. Keďže vznikli pochybnosti o tom aký dátum sa v skutočnosti na podacej pečiatke nachádza, súd sa obrátil priamo na poštu K., ktorá na základe čísla z rekomanda špecifikovala dátum podania 1. 8. 2005. Z týchto údajov vychádzal i prokurátor pri vybavovaní podnetu V. F.“.

Ústavný súd vyzval 25. novembra 2005 aj najvyšší súd, aby oznámil, z akého dôkazu zistil skutočnosť uvedenú v napadnutom rozhodnutí, že zákonom ustanovená lehota na podanie sťažnosti, ktorá sťažovateľovi uplynula 1. augusta 2005, nebola zo strany sťažovateľa dodržaná.

Najvyšší súd 13. februára 2006 zaslal ústavným súdom požadovaný zberný spis a fotokópiu doručeníek zo spisu Špeciálneho súdu v Pezinku, na základe ktorých mal najvyšší súd zistiť skutočnosti, ktoré ho viedli k postupu podľa § 148 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku.

Ústavný súd 27. februára 2006 vyzval vedúceho Pošty K. na podanie informácie vo veci reklamačného konania, ktoré sa uskutočnilo na Pošte K. a jeho predmetom bola reklamácia č.... z 13. septembra 2005, ktorou bolo reklamované nedodanie zásielky (druh „R“) podanej 1. augusta 2005, ktorého výsledkom bolo uvedenie dátumu doručenia zásielky 3. augusta 2005, na základe čoho bola reklamácia hodnotená ako neopodstatnená. Ústavný súd osobitne požiadal poštu o vyjadrenie, na základe akej skutočnosti (dokladu) bol dátum

podania zásielky uvedený ako 1. august 2005 a či ide o dátum skutočného podania zásielky na poštu.

Pošta K. vo veci reklamácie uviedla:

„K Vášmu listu vo veci podania doporučenej zásielky uvádzame: dňa 1. 8. 2005 bola na pošte K. podaná doporučená zásielka RR ... pre adresáta Špeciálny súd Pezinok. V zmysle platných poštových podmienok čl. 62 ods. 3 – Osobou oprávnenou podať reklamáciu je ten, kto predloží podaciu potvrdenku k reklamovanej zapísanej zásielke. Na základe spísania reklamačného listu potom podacia pošta overí vo svojich dokladoch či v stanovený deň boli podané zásielky uvedeného podacieho čísla. Z reklamačného konania vyplýva, že doporučená zásielka bola podaná dňa 1. 8. 2005.“

Po tomto vyjadrení ústavný súd sťažnosť sťažovateľa 28. februára 2006 predbežne prerokoval a v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ju prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie; vo zvyšnej časti sťažnosť odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie právna zástupkyňa na výzvu ústavného súdu oznámila, že sťažovateľ netrvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, a súhlasí s tým, aby ústavný súd rozhodol o veci iba na základe ním predložených listinných dôkazov.

Najvyšší súd 5. mája 2005 oznámil, že taktiež netrvá na tom, aby sa konalo ústne pojednávanie, a k sťažnosti sťažovateľa sa vyjadril takto:

„Špeciálny súd v Pezinku uznesením z 21. júla 2005, sp. zn. 2 Tš 8/2005, podľa § 72 ods. 2 Tr. por. zamietol žiadosť obvineného V. F. o prepustenie na slobodu a následne podľa § 73 ods. 1 písm. b) Tr. por. s poukazom na článok 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd neprijal jeho písomný sľub.

Vyššie uvedené uznesenie obvinený V. F. a jeho obhajca JUDr. M. K. prijali 28. júla 2005.

Proti tomuto uzneseniu obvinený V. F. sám ako aj prostredníctvom svojho obhajcu podal sťažnosť. Keďže na podacej pečiatke nebol čitateľný dátum, prostredníctvom vedúcej trestnej kancelárie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bol zistený na pošte K. dátum tohto písomného podania. Vedúca pošty K. zistila, že rekomando obsahujúce sťažnosť podľa svojho čísla bolo podané 2. augusta 2005. O tejto skutočnosti bol spísaný úradný záznam, ktorý bol oboznámený na neverejnom zasadnutí.

Keďže obvinenému V. F. zákonom stanovená trojdňová lehota na podanie sťažnosti uplynula 1. augusta 2005, Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie a konanie, ktoré mu predchádzalo, meritórne nepreskúmal a sťažnosť bez ďalšieho (a limine) ako oneskorene podanú podľa § 148 ods. 1 písm. b) Tr. por. (účinného do 1. januára 2006) zamietol.

Z uvedených dôvodov navrhujeme sťažnosť obvineného ako nedôvodnú odmietnuť.“.

II.

Sťažovateľ namieta porušenie základných práv upravených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru označeným postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy „Do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.“.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy „Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.“.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru „Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.“.

Sťažovateľ považuje za rozhodujúcu skutočnosť zakladajúcu porušenie ním označených práv to, že najvyšší súd zamietol jeho sťažnosť proti uzneseniu Špeciálneho súdu v Pezinku sp. zn. 2 Tš 8/2005 z 21. júla 2005 (ktorým Špeciálny súd v Pezinku zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie na slobodu) z dôvodu, že bola podaná po uplynutí zákonom ustanovenej trojdňovej lehoty na podanie sťažnosti.

V súvislosti s namietaným porušením základných práv sťažovateľa ústavný súd v prvom rade posudzoval, či v označenom konaní najvyššieho súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa garantovaného v čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva garantovaného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru zamietnutím jeho sťažnosti ako podanej po uplynutí trojdňovej lehoty bez jej meritórneho preskúmania. Z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Toš 124/2005 zo 16. augusta 2005 vyplýva, že sťažnosť proti uzneseniu Špeciálneho súdu v Pezinku podal sťažovateľ a aj jeho obhajca 2. augusta 2005, „ako to vyplýva z čísla rekomanda, keďže dátum na podacej pečiatke bol nečitateľný“. Na základe toho najvyšší súd konštatoval, že sťažnosť bola podaná po uplynutí lehoty, bola podaná oneskorene, a preto ju ani meritórne nepreskúmaval a sťažnosť zamietol. Sťažovateľ tvrdí a argumentuje, že sťažnosť podal včas, t. j. posledný deň trojdňovej lehoty, a to 1. augusta 2005.

Ústavný súd preto zisťoval, o aké skutočnosti najvyšší súd oprel svoje rozhodnutie, že sťažnosť bola podaná po uplynutí zákonom ustanovenej trojdňovej lehoty. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia je uvedená len presná identifikácia prevzatia uznesenia sťažovateľom, voči ktorému podal sťažovateľ sťažnosť. Čo sa týka identifikácie dátumu podania sťažnosti sťažovateľom v napadnutom uznesení, najvyšší súd uviedol:

„Proti tomuto uzneseniu (z 21. júla 2005; pozn.) podal sťažnosť obvinený V. F. sám ako aj prostredníctvom svojho obhajcu, ktoré však boli podané na pošte K. 2. augusta 2003, ako to vyplýva z čísla rekomanda, keďže dátum na podacej pečiatke bol nečitateľný.“

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že zákonom stanovená trojdňová lehota na podanie sťažnosti proti vyššie uvedenému uzneseniu obvinenému V. F. uplynula 1. augusta 2005.

Kedže obvinený V. F. sťažnosť podal až deň nasledujúci po uplynutí tejto lehoty, Najvyšší súd Slovenskej republiky túto meritórne nepreskúmal, ale bez ďalšieho (a limine) ako oneskorene podanú podľa § 148 ods. 1 písm. b) Tr. por zamietol.“.

K sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu najvyššieho súdu zo 16. augusta 2005 sp. zn. 1 Toš 124/2005 najvyšší súd 8. septembra 2005 uviedol:

„a) keďže dátum na podacej pečiatke obálky, ktorou bola doručovaná Vaša sťažnosť, nebol čitateľný, dotazom u vedúcej pošty K., podľa čísla rekomanda bolo zistené, že uvedená obálka bola podaná 2. augusta 2005, teda po trojdňovej zákonnej lehote, ktorá uplynula 1. augusta 2005.

b) postup podľa § 146 ods. 1 Tr. por v danom prípade nie je možný, keďže sťažnosť proti vyššie uvedenému uzneseniu nie je prípustná.“.

Sťažovateľ predložil ústavnému súdu aj oznámenie Pošty K. o výsledku reklamačného konania z 19. septembra 2005, z ktorého vyplýva, že zásielka, ktorej nedodanie sťažovateľ prostredníctvom právneho zástupcu reklamoval, bola podaná 1. augusta 2005 a doručená bola 3. augusta 2005 a že reklamácia je neopodstatnená.

Ústavný súd preto požiadal o informáciu vedúceho Pošty K. (tak, ako to je uvedené v časti I. tohto nálezu), ktorý ústavnému súdu písomne potvrdil, že *„z reklamačného konania vyplýva, že doporučená zásielka bola podaná 1. augusta 2005.“.*

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že odvolávanie sa najvyššieho súdu na ústne oznámenie podania zásielky na poštovú prepravu nepostačuje na odôvodnenie rozhodnutia podľa kritérií čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, a preto rozhodol, že označeným uznesením najvyšší súd porušil základné právo sťažovateľa upravené v čl. 46 ods. 1 ústavy a aj jeho právo upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Čo sa týka porušenia základného práva sťažovateľa upraveného v čl. 17 ods. 5 ústavy, ústavný súd vyslovil jeho porušenie v spojení s čl. 46 ods. 1 ústavy, pretože predmetom konania o sťažnosti nebolo prepustenie sťažovateľa z väzby, ale len dodržanie

splnenia podmienok pre prejednanie sťažnosti sťažovateľa podanej proti uzneseniu Špeciálneho súdu v Pezinku sp. zn. 2 Tš 8/2005 z 21. júla 2005, ktorým zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie na slobodu. Vychádzal pritom zo skutočnosti, že v rámci svojej rozhodovacej činnosti už vyslovil (III. ÚS 38/01), že obsahom základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy je aj oprávnenie trestne stíhanej osoby, aby súd rozhodujúci o jej väzbe skúmal významné skutočnosti pre a proti väzbe. Tým, že najvyšší súd sa sťažnosťou sťažovateľa meritórne nezaoberal, a to z dôvodov, ktoré mali za následok porušenie základného práva upraveného v čl. 46 ods. 1 ústavy, nezaoberal sa ani argumentmi zdôvodňujúcimi jeho prepustenie z väzby, t. j. neskúmal skutočnosti pre a proti väzbe, čím došlo aj k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 5 ústavy.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu ďalších základných práv sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že napadnutým uznesením najvyšší súd nezasiahol priamo do základných práv upravených v čl. 17 ods. 1 a 2, hoci napadnuté uznesenie v dôsledku procesnoprávných nedostatkov malo za následok porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Vzhľadom na charakter namietaného porušenia, postup najvyššieho súdu nezaložil príčinnú súvislosť medzi namietaným uznesením a ďalšími základnými právami sťažovateľa.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva alebo slobody došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo alebo slobodu porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

Pretože ústavný súd rozhodol, že označeným uznesením sp. zn. 1 Toš 124/2005 zo 16. augusta 2005 bolo porušené základné právo sťažovateľa upravené v čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 17 ods. 5 ústavy a jeho právo upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ústavný súd

toto rozhodnutie najvyššieho súdu podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde zrušil a podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde vrátil vec najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

Sťažovateľ nepožadoval primerané finančné zadosťučinenie, len úhradu trov konania, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním a ktoré konkrétne nevyčíslil. Ústavný súd za účelné uznal dva úkony právnej pomoci urobené v roku 2005 a podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov mu priznal náhradu trov v sume 5 302 Sk. Trovy konania je najvyšší súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku) podľa výroku rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. júna 2006